

Slovenska cesta 54   dkom@dkom.si
SI-1000 Ljubljana   www.dkom.si
T 01 234 28 00

Številka: 018-007/2025-5

Datum: 13. 2. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 31. člena in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/11 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Sama Črveka kot predsednika senata ter Andraža Žvana in Aleksandra Petrovčiča kot članov senata v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Storitve mobilne telefonije in nakup mobilnih aparatov ter storitve prenosa podatkov z uporabo omrežja mobilnega operaterja in nakup opreme za prenos podatkov*«, v sklopu 1 »*Storitve mobilne telefonije in nakup mobilnih aparatov*«, na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložil vlagatelj Telemach Slovenija, d.o.o., Ljubljana, Brnčičeva ulica 49A, Ljubljana – Črnuče (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo, Tržaška cesta 21, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), 13. 2. 2025

odločila:

1. Zahtevke za revizijo se zavrže.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.
3. Zahteva naročnika za povrnitev stroškov predrevizijskega postopka se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik oddaja v odprtem postopku po 40. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s spremembami; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 30. 8. 2024 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN006137/2024-EUe16/01 in v Dodatku k Uradnem listu Evropske unije pod št. objave 520850-2024.

Naročnik je z dokumentom »*Odločitev o oddaji naročila*« z dne 6. 1. 2025 (objava na Portalu javnih naročil pod št. objave JN006137/2024-ODL/01 z dne 8. 1. 2025; v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila ali izpodbijana odločitev) javno naročilo v sklopu 1 oddal ponudniku TELEKOM SLOVENIJE, d.d., Cigaletova ulica 15, Ljubljana (v nadaljevanju: izbrani ponudnik),

čigar ponudba je bila glede na merilo ekonomsko najugodnejša. Ponudbi preostalih dveh ponudnikov – tudi vlagateljevo, ki ji bila po merilu drugouvrščena – je naročnik zaradi preseganja zagotovljenih sredstev zavrnil kot nedopustni, pri čemer njune dopustnosti v preostalih delih ni preverjal.

Vlagatelj je 20. 1. 2025 na portalu eRevizija zoper odločitev o oddaji javnega naročila vložil zahtevek za revizijo z dne 15. 1. 2025. Predlaga, da se postopek oddaje predmetnega javnega naročila zadrži; da se ugotovi, da je njegova ponudba dopustna; da se mu skladno s 35. členom ZJN-3 dovoli vpogled v ponudbo izbranega ponudnika in po izvedenem vpogledu dovoli dopolnitev ali sprememba zahtevka za revizijo; da se v celoti razveljavi naročnikova odločitev o oddaji javnega naročila ter da naročnik ponovno odloči o izboru najugodnejšega ponudnika tako, da se javno naročila odda vlagatelju. Zahteva tudi povrnitev specificiranih stroškov postopka pravnega varstva. V zvezi z naročnikovo ugotovitvijo o nedopustnosti njegove ponudbe zaradi preseganja zagotovljenih sredstev najprej zatrjuje, da naročnik v tem delu odločitve o oddaji javnega naročila ni ustrezno obrazložil. Navaja, da mu naročnik s tem, ko je navedel zgolj višino zagotovljenih sredstev, ni pa se skliceval na dokument, s katerim so določena zagotovljena sredstva, ni omogočil preverbe te trditve, zaradi tega pa naročniku očita tudi kršitev načela transparentnosti. V nadaljevanju vlagatelj ob upoštevanju dejstva, da gre v konkretnem primeru za skupno javno naročilo, ki ga naročnik vodi za večje število posameznih naročnikov, izpostavlja, da bi moral naročnik morebitno preseganje zagotovljenih sredstev ugotavljati individualno (ker ima vsak posamezni naročnik lasten proračun), za kar pa vlagatelj ocenjuje, da naročnik tega zagotovo ni storil. Poudarja, da bi posamezni naročniki lahko izkazali zagotovljena sredstva le za leto 2025 in v načrtu razvojnih programov še za naslednja štiri leta, pri čemer iz slednjega ni razvidno, ali in kolikšna sredstva so opredeljena za izvedbo predmetnega javnega naročila, zato naročnik, ki javno naročilo oddaja za večletno obdobje, ne more dokazati višine zagotovljenih sredstev. Ob tem se vlagatelj sklicuje na določbo Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99 s sprem.; v nadaljevanju: ZJF), ki naj bi jasno opredeljevala pojem zagotovljenih sredstev za neposredne proračunske uporabnike, ter določbe vzorca krovne pogodbe, ki po njegovem mnenju kažejo na to, da bi naročnik v konkretnem primeru lahko uporabil le institut ocenjene vrednosti javnega naročila, ki pa se bistveno razlikuje od instituta zagotovljenih sredstev. Da slednji v konkretnem primeru ni uporabljen, po mnenju vlagatelja izhaja tudi iz dejstva, da skupna ponudbena cena na uporabnika na mesec (v izpodbijani odločitvi označena s »C«) predstavlja le ponudbeno ceno ob predpostavki predvidenega števila uporabnikov, kot so za posamezno storitev navedeni v razpisni dokumentaciji, in tako ne predstavlja pogodbene cene na enoto – ta naj bi bila razvidna šele s sklenitvijo neposrednih pogodb s posameznimi naročniki. Vlagatelj še poudarja, da je na naročniku dokazno breme, da v revizijskem postopku dokaže, kolikšna je višina zagotovljenih sredstev in da prejeta ponudba presega ta sredstva. Dvom v obstoj dokumenta o določitvi zagotovljenih sredstev vlagatelju (kljub večjemu številu predvidenih uporabnikov in mobilnih aparatov) vzbuja tudi dejstvo, da naj bi bila zagotovljena sredstva v tem postopku skoraj štirikrat višja kot v predhodnem postopku za isti predmet. Ob tem zatrjuje, da se cene mobilnih aparatov od leta 2021 do leta 2024 niso bistveno spremenile, kar po njegovem mnenju kaže na to, da je naročnik institut zagotovljenih sredstev uporabil zgolj za izključitev vlagatelja kot drugega ekonomsko najugodnejšega ponudnika in prilagoditev višine zagotovljenih sredstev ponudbeni ceni izbranega ponudnika. V okviru tega vlagatelj predlaga vpogled v celotno dokumentacijo javnega naročila in določitev roka za dopolnitev revizijskih navedb in njihovo konkretizacijo, kot tudi imenovanje izvedenca finančne stroke.

Naročnik je 22. 1. 2025 vlagatelj predlog za zadržanje postopka oddaje javnega naročila po prvem odstavku 19. člena ZPVPJN odstopil v odločanje Državni revizijski komisiji. Slednja je s sklepom št. 018-005/2025-3 z dne 27. 1. 2025 odločila, da se predlogu vlagatelja ne ugodí.

Naročnik je v skladu s prvim odstavkom 27. člena ZPVPJN izbranemu ponudniku posredoval kopijo zahtevka za revizijo in prejel njegovo izjasnitev z dne 23. 1. 2025. Izbrani ponudnik navaja, da se očitek glede ugotovitve naročnika o nedopustnosti vlagateljeve ponudbe zaradi preseganja zagotovljenih sredstev nanaša na interno dokumentacijo naročnika, zato se sam v tem delu ne more konkretizirano opredeliti. Kljub temu pa pripominja, da sta bila v zvezi z zagotovljenimi sredstvi že pred rokom za oddajo ponudb na Portalu javnih naročil objavljena vprašanje zainteresiranega ponudnika in naročnikov odgovor, na podlagi katerega gre razumeti, da so bili vsi ponudniki seznanjeni o obstoju in evidentiranju zagotovljenih sredstev, zato je lahko sporna le njihova višina. Glede zagotovljenih sredstev v primeru javnih naročil, katerih izvedba je predvidena za več let, izbrani ponudnik opozarja na prakso Državne revizijske komisije, iz katere izhaja, da zadošča, da ima naročnik za bodoča leta (za katera še nima sprejetega proračuna oziroma finančnega načrta) dokumentiran obseg predvidenih sredstev, ni pa treba, da so ta sredstva tudi že dejansko zagotovljena za izvedbo javnega naročila. Izbrani ponudnik opozarja tudi, da vlagatelj ni zadostil osnovnim predpostavkam, da bi se njegovemu zahtevku za revizijo lahko ugodilo, saj ni oddal najugodnejše ponudbe, zato bi lahko uspel le v primeru, če bi dokazal, da bi morala biti (ugodnejša) ponudba izbranega ponudnika označena kot nedopustna, vendar pa vlagatelj ob tem, ko zahteva vpogled, kršitve naročnika pri oceni dopustnosti ponudbe izbranega ponudnika sploh ne zatrjuje. Glede vpogleda izbrani ponudnik v zaključku izpostavlja še, da kršitev pravice do vpogleda ni samostojna kršitev, ki bi lahko vodila v razveljavitev odločitve o oddaji javnega naročila.

Naročnik je s sklepom št. 430-82/2024-3130-279 z dne 27. 1. 2025 zavrnil vlagateljev zahtevek za revizijo in njegovo zahtevo za povrnitev stroškov ter mu naložil povračilo stroškov, ki so naročniku nastali v predrevizijskem postopku. Glede kršitev, ki jih vlagatelj zatrjuje v zahtevku za revizijo, naročnik uvodoma opozarja, da sta o enakih zatrjevanih kršitvah naročnik in Državna revizijska komisija že odločala v preteklem postopku oddaje javnega naročila za isti predmet in da sta oba takratni zahtevek za revizijo zavrnila. Naročnik pojasnjuje, da je bil vlagatelj v navedenem postopku v vlogi izbranega ponudnika in se ni strinjal z navedbami neizbranega ponudnika, sedaj pa je kot neizbrani ponudnik te iste navedbe vključil v svoj zahtevek za revizijo. Naročnik se zaveda, da gre za drug, nov postopek oddaje naročila in da ima vlagatelj pravico do pravnega varstva, vendar se mu glede na enako dejansko stanje zdi najmanj nepričakovano, da je vlagatelj vložil zahtevek, s katerim ve, da ne more uspeti. Ob tem naročnik pojasnjuje še, da je za zagotovitev neprekinjenih storitev mobilne telefonije z vlagateljem kot izvajalcem obstoječe pogodbe izvedel postopek s pogajanjem brez predhodne objave, na podlagi katerega je bil sklenjen aneks k obstoječi pogodbi, kar naročniku (ob pojasnjenem) kaže na namen vložitve predmetnega zahtevka za revizijo. V nadaljevanju naročnik zatrjuje, da je zagotovljena sredstva tega javnega naročila ustrezno utemeljil in dokumentiral, pri čemer so ta, upoštevajoč dejstvo, da gre za skupno javno naročilo, skladno z Uredbo o skupnem javnem naročanju Vlade Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 27/16), izračunana na podlagi oddanih potreb in podatkov posameznih naročnikov iz aplikacije e-Katalog, izračunane ocenjene vrednosti ter izvedene tržne raziskave. Glede na to, da se sklepa ena krovna pogodba za vse posamezne naročnike, se tudi zagotovljena sredstva presojuje skupaj za vse te naročnike. Naročnik pripominja, da je pri izračunu zagotovljenih sredstev uporabil ravno podatek o številu predvidenih uporabnikov (kar vlagatelj želi prikazati kot dejstvo, zaradi katerega zagotovljenih sredstev ni mogoče izračunati), saj drugače ni mogoče predvideti višine obveznosti, ki bo za posamezne naročnike nastala na podlagi tega javnega naročila. Strinja se z vlagateljem, da se število uporabnikov lahko spreminja (v primeru povečanja se skladno z javnofinančno zakonodajo lahko spremenijo tudi zagotovljena sredstva), kljub temu pa je mogoče količino uporabnikov realno predvideti ter s tem posledično tudi zagotovljena sredstva in okvirno pogodbeno vrednost. V nadaljevanju naročnik pojasnjuje način določitve merila in okvirne pogodbene vrednosti v predmetnem javnem naročilu ter se opredeljuje do navedb vlagatelja, ki se nanašajo na določbe ZJF. Navaja tudi odločitve Državne revizijske

komisije, v katerih je ta pojasnila, da načrtovanje in razporejanje zagotovljenih sredstev ni urejeno v predpisih javnega naročanja, zato se lahko v postopku pravnega varstva preveri le, ali je podatek o zagotovljenih sredstvih na pregleden način razviden iz dokumentacije postopka oddaje javnega naročila in ali je naročnik pravilno primerjal njegovo višino in ponudbene cene – za kar je Državna revizijska komisija pri identični naročnikovi odločitvi v predhodnem postopku za isti predmet (v delu zagotovljenih sredstev) ugotovila, da je naročnik ustrezno postopal. Zato je naročnik prepričan, da bo Državna revizijska komisija enako ugotovila tudi v tem postopku. Glede vlagateljevih navedb o izračunu postavke »C« in predvidene pogodbene vrednosti naročnik opozarja na njihovo nepravočasnost, saj se nanašajo na vsebino dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, zaradi česar bi moral vlagatelj za uveljavljanje teh kršitev zahtevkov za revizijo vložiti v roku iz prvega odstavka 25. člena ZPVPJN. Nadalje naročnik zavrača navedbe vlagatelja o prilagajanju višine zagotovljenih sredstev in v zvezi s tem navaja, da so vsi trije ponudniki v sklopu 1 oddali ponudbene cene, ki so znatno višje od cen iz obstoječe pogodbe, pri čemer so v obravnavanem javnem naročilu (glede na preteklo javno naročilo) drugačne tudi količine. Ob tem poudarja, da tudi ob znižanju višine zagotovljenih sredstev vlagateljeva ponudba v tem delu ne bi bila dopustna. V nadaljevanju kot pavšalne in neutemeljene označi vlagateljeve navedbe o neustrezni obrazložitvi izpodbijane odločitve, saj je Državna revizijska komisija v postopku preteklega javnega naročila ob enakih navedbah zahtevkov za revizijo zavrnila. Naročnik zato v tem delu smiselno povzema vsebino obrazložitve iz svojega sklepa in odločitve Državne revizijske komisije takratnega postopka pravnega varstva. Iz istega razloga in na enak način naročnik odgovarja tudi na navedbe vlagatelja v zvezi z zahtevo za vpogled v ponudbo izbranega ponudnika, pri čemer uvodoma pojasni še, da vlagatelj zahteve za vpogled po objavi izpodbijane odločitve pri naročniku ni vložil, zato je s takšno zahtevo, skladno s petim odstavkom 35. člena ZJN-3, sedaj prepozen. Glede vlagateljevega pravovarstvenega predloga, da se mu po izvedenem vpogledu dovoli dopolnitev zahtevka za revizijo, pa naročnik izpostavlja, da vlagatelj v zahtevku za revizijo ni navedel nobene domnevne nepravilnosti ponudbe izbranega ponudnika in tudi ne naročnikove kršitve pri pregledu te ponudbe. Ker vlagatelj z navedbami iz zahtevka za revizijo ne more izkazati, da ponudba izbranega ponudnika ni dopustna, naročnik zaključuje, da vlagatelju v nobenem primeru (četudi bi izkazal dopustnost svoje ponudbe) predmetno javno naročilo ne bi moglo biti oddano, saj je izbrani ponudnik glede na merilo še vedno najugodnejši.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 30. 1. 2025 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila ter dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je 3. 2. 2025 opredelil do naročnikove odločitve o zahtevku za revizijo z vlogo z dne 30. 1. 2025, v kateri vztraja pri revizijskih navedbah in prereka naročnikove razloge za zavrnitev zahtevka za revizijo. V zvezi z naročnikovim namigovanjem o namenu vložitve zahtevka za revizijo in možnostjo uspeha le-tega vlagatelj navaja, da ima ekonomski interes, da bi mu bilo javno naročilo oddano, in poudarja, da do izdaje naročnikove odločitve o zahtevku ni bil seznanjen z obstojem dokumentacije, ki bi izkazovala dejansko višino zagotovljenih sredstev, zato ne more presoditi verodostojnosti teh dokumentov oziroma na njihovi podlagi preveriti pravilnosti izračuna višine zagotovljenih sredstev. Navaja, da se ne postavlja na stališče, da bi moral naročnik preverjati, ali imajo vsi posamezni naročniki pravilno planirana zagotovljena sredstva, temveč da zatrjuje le, da iz izpodbijane odločitve ne more razbrati, na kakšen način in na podlagi katerih dokumentov jih je naročnik izračunal, s čimer mu je bila kršena pravica do učinkovitega pravnega varstva. Meni, da ne obstojijo nobeni razlogi, ki bi skladno s četrtrim odstavkom 90. člena ZJN-3 opravičevali izjemo od razkritja teh dokumentov. V zvezi z naročnikovim povzemanjem odgovora, podanega na Portalu javnih naročil pred rokom za oddajo ponudb, vlagatelj navaja, da ta predstavlja del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ne pa tudi del obrazložitve odločitve o oddaji javnega naročila, navsezadnje pa iz predmetnega odgovora ni razvidno, na kakšen način so bila zagotovljena sredstva dejansko dokumentirana. V zaključku vlagatelj

izpostavlja še, da naročnik nima pravne podlage za odločitev o stroških, ki bi jih vlagatelj zaradi vloženega zahtevka za revizijo moral povrniti naročniku, prav tako pa izpodbija višino teh stroškov, katere naj naročnik tudi ne bi izkazal.

Pred meritorno obravnavo zahtevka za revizijo Državna revizijska komisija skladno z 31. členom ZPVPJN opravi predhodni preizkus zahtevka za revizijo ter po uradni dolžnosti preveri, ali so izpolnjeni procesni pogoji za njegovo obravnavo, in sicer, ali je bil vložen pravočasno in pri naročniku, ali vsebuje vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN, ali ga je vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN, ali obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN in ali je revizijski zahtevek dopusten. Če Državna revizijska komisija ugotovi, da vlagatelj ne izkazuje aktivne legitimacije za vložitev zahtevka za revizijo, tega s sklepom (če tega ni storil že naročnik) zavrže (tretji odstavek 31. člena ZPVPJN).

Eden izmed procesnih pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da je ponudnik (vlagatelj) v postopku javnega naročanja upravičen do pravnega varstva, je torej tudi aktivna legitimacija. Ob dejstvu, da vlagatelj ni zagovornik javnega interesa (drugi odstavek 6. člena ZPVPJN, v povezavi z drugo alinejo prvega odstavka 14. člena ZPVPJN), je treba obstoj aktivne legitimacije v danem primeru presojati skladno s prvo alinejo prvega odstavka 14. člena ZPVPJN, ki določa, da se aktivna legitimacija prizna vsaki osebi, ki ima ali je imela interes za dodelitev javnega naročila in ji je ali bi ji lahko z domnevno kršitvijo nastala škoda.

Iz citirane določbe izhajata dva bistvena elementa za priznanje aktivne legitimacije, in sicer: 1.) interes za dodelitev javnega naročila in 2.) možnost nastanka škode, ki bi vlagatelju utegnila nastati zaradi zatrjevane kršitve. Oba elementa morata biti izpolnjena kumulativno, zato mora vlagatelj za priznanje aktivne legitimacije izkazati tako interes za pridobitev naročila kot tudi to, da bi mu zaradi kršitev, ki jih navaja v zahtevku za revizijo, lahko nastala škoda.

V primeru, ko je zahtevek za revizijo vložen zoper odločitev o oddaji naročila, se šteje, da interes za dodelitev javnega naročila izkaže tista oseba, ki odda pravočasno ponudbo (gl. prvo poved drugega odstavka 14. člena ZPVPJN), kar v obravnavanem primeru ni sporno. Vlagatelj je namreč v spornem sklopu 1 predložil pravočasno ponudbo, s čimer je izkazal interes za pridobitev naročila.

Glede nastanka škode oziroma možnosti njenega nastanka kot drugega pogoja za priznanje aktivne legitimacije gre pojasniti, da vlagatelj z vložitvijo zahtevka za revizijo zavaruje svoj položaj, in sicer ko zatrjevane kršitve naročnika vplivajo na njegov položaj v smislu, da bi mu bilo zaradi njih onemogočeno ali bistveno oteženo sodelovanje v postopku oddaje javnega naročila in s tem onemogočena ali bistveno otežena možnost pridobitve naročila. Možnost nastanka škode mora tako biti povezana z zatrjevano kršitvijo in se v vsakem postopku ugotavlja posamično, ob upoštevanju danih okoliščin konkretnega primera (npr. predmeta naročila, vrste postopka, faze postopka, konkretnih očitkov, ki so predmet zahteve za pravno varstvo, ipd.). Zakon za priznanje aktivne legitimacije ne zahteva konkretiziranja škode, ampak zahteva le izkaz določene stopnje verjetnosti njenega nastanka. Da pa bi bila možnost nastanka škode verjetna, mora biti podana (vsaj hipotetična) vzročna zveza med zatrjevano naročnikovo kršitvijo pravil o javnem naročanju (zatrjevanim protipravnim ravnanjem) in zatrjevanim prikrajšanjem na strani vlagatelja, ki je nastalo (ali bi utegnilo nastati) zaradi naročnikove kršitve teh pravil (škodno posledico). Če med zatrjevano kršitvijo in možnostjo nastanka škode ni mogoče vzpostaviti vzročne zveze, tudi ni mogoče govoriti o aktivni legitimaciji v smislu 14. člena ZPVPJN. In obratno, če je mogoče med zatrjevano kršitvijo in možnostjo nastanka škode vzpostaviti vzročno zvezo, je treba aktivno legitimacijo priznati (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-239/2017, 018-017/2018, 018-116/2020, 018-046/2022 in 018-079/2023).

V obravnavanem primeru vlagatelj v zahtevku za revizijo očita naročniku, da je njegovo ponudbo neutemeljeno označil kot nedopustno zaradi preseganja zagotovljenih sredstev (in v okviru tega zatrjuje tudi neustrezno obrazložitev odločitve o oddaji javnega naročila v delu, ki se nanaša na navedeno naročnikovo ugotovitev). Strinjati se gre z naročnikom, da pa vlagatelj v zahtevku za revizijo ne uveljavlja (tudi) morebitnih naročnikovih kršitev pri pregledu ponudbe izbranega ponudnika. Medtem ko zatrjuje, da bi bilo treba ponudbo vlagatelja oceniti kot dopustno, sicer predlaga, da se mu omogoči vpogled v ponudbeno dokumentacijo izbranega ponudnika, vendar ob tem na nobenem mestu ne zatrjuje (in dokazuje), da je ponudba izbranega ponudnika nedopustna (kar v svoji vlogi izpostavlja tudi izbrani ponudnik).

Upoštevajoč navedeno je treba ugotoviti, da četudi bi se v obravnavanem postopku pravnega varstva vlagateljeve navedbe v zvezi s kršitvami naročnika pri presoji dopustnosti njegove ponudbe (in s tem povezane navedbe o nezadostni obrazložitvi izpodbijane odločitve), izkazale za utemeljene, to še vedno ne bi vplivalo na naročnikovo oceno o dopustnosti ponudbe izbranega ponudnika, ki je vlagatelj v zahtevku za revizijo ne izpodbija (kar poudarja tudi naročnik, ki je sicer zahtevek za revizijo vsebinsko obravnaval). Da bi bilo v konkretnem primeru mogoče ugotoviti, da obstaja vsaj verjetna možnost oddaje predmetnega javnega naročila vlagatelju (ki se je po merilu, kot ga je določil naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, uvrstil na drugo mesto), bi torej vlagatelj moral zatrjevati (tudi) kršitve, ki naj bi jih naročnik storil pri pregledu prvouvrščene in s tem ugodnejše ponudbe izbranega ponudnika. Ker tega ni storil in dopustnosti ponudbe izbranega ponudnika oziroma naročnikove presoje v zvezi s tem v zahtevku za revizijo ne izpodbija, tudi v primeru, da bi se njegovi očitki o nepravilnem ravnanju naročnika izkazali za utemeljene, ne obstaja niti hipotetična možnost, da bi bil vlagatelj v predmetnem postopku oddaje javnega naročila izbran kot najugodnejši ponudnik in da bi mu bilo oddano predmetno javno naročilo.

Ker torej v danem primeru ni mogoče ugotoviti, da bi vlagatelju zaradi zatrjevanih nezakonitih ravnanj naročnika lahko nastala škoda v smislu prvega alineje prvega odstavka 14. člena ZPVPJN, je treba zaključiti, da vlagatelj ne izkazuje aktivne legitimacije za vložitev zahtevka za revizijo.

Upoštevajoč navedeno je Državna revizijska komisija na podlagi tretjega odstavka 31. člena ZPVPJN vlagateljev zahtevek za revizijo, vložjen zoper izpodbijano odločitev o oddaji javnega naročila (v sklopu 1), zavrgla.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo uveljavljal povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Ker vlagatelj z zahtevkom za revizijo ni uspel, povrnitev stroškov pa je odvisna od utemeljenosti zahtevka za revizijo, je Državna revizijska komisija v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povračilo stroškov zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Naročnik je v odločitvi o zahtevku za revizijo odločil, da mu mora vlagatelj povrniti stroške postopka, ki so mu nastali zaradi odločanja o zahtevku za revizijo. Naročnik je navedel, da je pri pripravi sklepa sodeloval en uslužbenec, katerega stroški izhajajo iz naslednje opredelitve: strošek plače javnega uslužbenca na delovnem mestu podsekretar na mesečnem nivoju znaša

2.889,57 EUR, kar pomeni, da vrednost ene ure, ob upoštevanju 184 ur delovne obveznosti, znaša 15,07 EUR. Ker je bilo za pripravo predmetne odločitve porabljenih 24 ur, naročnik ocenjuje strošek v višini 376,90 EUR.

Naročnikovo stroškovno zahtevo je treba zavrniti že iz razloga, ker naročnik v predrevizijskem postopku na podlagi določb ZPVPJN sprejema odločitve v vlogi organa odločanja oziroma pravnega varstva (prva alineja 2. člena ZPVPJN v povezavi z 28. členom ZPVPJN), ne pa v vlogi stranke predrevizijskega postopka (prvi odstavek 3. člena ZPVPJN), zato do povrnitve priglašenih stroškov ni upravičen.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev upravni spor ni dovoljen.

Predsednik senata:
Samo Červek, univ. dipl. prav.,
predsednik Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročnik,
- vlagatelj,
- izbrani ponudnik,
- Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.